

sure walloga keigest káewarrest lábbi. Tggatset
temma sepárrast wágga omma wannema tútri koio,
sest et noremast, kes alles nõdroke, ei woinud suurt
abbi sada. Dlli süggisene aeg, ja úhhet páwal naa-
bred jooksid rõõmsaste kokko, ja háúdsid: Kuningas
tulleb! Kuningas sõidab möda! Mäe Mihkli lest
An panni jonega toast wálja ja pididi jo põlweli mah-
halastma; agga se ep olnud mitte kuningas, waid
úks suur kindral, se kelis tedda ja ütles: Kui sul
on middage pallumist, ota agga siin, kuningas tul-
leb tunni párrast siit lábbi. Sai An weel aega
ennast nattukest kohhendada, ja jubba kuninga selts
tulli. Kuningas armsaste káskis kohhe naest úlles-
toustá ja jái temma pallumist kuulma. Pallus siis
lest, et kuningas armo polest tútrile lubha annaks,
koio tulla emmale abbiks. Kui sai weel monne fama-
ta káest kulanud, ütles kuningas miñnes: Kennata
weel, emmake, náddala aeges tahhan sulle otsust sa-
ta. — Kuninga proual olli wijsiks, aeg aegult om-

mad armokoiad lábbikáia, ni hásti waeste laste kas-
watamisse koiad kui ka need, kus rahwale tööb ja
ellamist kátte mueretseti. Tullemisse kord olli jálle
káes. Et kuninga proua wágga helde melega in-
nimenne, siis lábbikáies mitmele armsad sannad
rákis ja kitis neid, kelle tóteggemisest ja kómbedest
head olli kuulda sanud. Sel korral kuninga proua
láks ka monnest kambriist lábbi, mis úksikutte holeks
antud, nenda Elisoge kambriist. Kuninga proua
ütles temmale: „Minna ollen sinnoga wágga rah-
hul olaud, ni hásti tó polest kui sinno tóssise mele
ja laitmatta ello polest, onš sul middage armo min-
no káest palluda, siis nimmeta sedda.“ Eiso tánnas
allandlikkult, ei õõlnud ommale middage ollewad
palluda, agga et wanna emma hakkand pöddema,
ning abbi ommale tarwitab, pallus sedda lubha,
emma jure jálle sada ning tedda aidata. Kuninga
proua wastas: „Hea tútri armsa meelt ei tohhi
kelata, minne siis Jummalá nimmel, ja olle em-